

man endnu have tilbage at erfare alle de øvrige Bevæggrunde, der havde ledet de Embedsmænd, der paa de første Trin havde afgivet deres Mening, alle de øvrige Grunde, der havde fremkaldt Udfaldet af en Ansøgning. Man vil aldrig kunne sjerne den Forestilling hos en heel Deel Mennesker, at der er skeet noget Urigtigt, at der har været flette Bevæggrunde, som have havt Indflydelse paa Afgjørelsen af deres Andragender; man vil ikke kunne forebygge, at endeel Mennesker, selv om de ikke troe, at det er Tilfældet, dog sige, at det er af flette Bevæggrunde, at deres Dnsker ikke ere opfyldte. Man kan aldrig vente at tilveiebringe den Stilling for Embedsmændene, at de kunne undgaae denne Mis kjendelse. Men derfor maa man forlange, at Embedsmanden stiller sig saaledes og skaffer sig den Agtelse, at han kan taale den Mis kjendelse i det Enkelte, som er en nødvendig Følge af, at den enkelte Embedsmand er en bestemt Deel af Administrationen, maa handle i Sammenhæng med hele Administrationen og ikke kan handle for sig alene. Naar man saa idelig ved dette Lovudkast tager Hensyn til de Embedsmænd, der afgive Erklæringer, saa synes mig, at man undertiden aldeles glemmer Hensynet til de Embedsmænd, der modtage Erklæringer. Det er overordenlig vigtigt, at disse have fuld Tillid til, at de faae saade og gode Erklæringer, en Tillid, som forresten ikke udelukker, at den overordnede Embedsmand meget vel veed at skjæle imellem, hvor han fuldkommen faaer sin Forventning opfyldt, og hvor han ikke kan vente at faae den opfyldt, og altsaa maa søge maaffee ad flere Veie at supplere sin Kundskab; men man maa ikke blot ikke opfordre den underordnede Embedsmand eller Autoritet til at handle i Analogi med den, der giver Skudsmaal, som sættes paa Skrue, men heller ikke opfordre den overordnede Autoritet til ikke at stille sig i det rigtige Forhold til sine Underordnede, til ikke at benytte dem med Tillid og kræve Alt af dem, hvad der er deres Pligt. Man maa ikke stille Sagen saaledes, at de overordnede Autoriteter skulle bære over med intetstgørende, tomme og omgaaende Erklæringer fra de underordnede. Forresten troer jeg, at Embedsstandens Agtelse hos Befolkningen bestemmes,

eftersom Forholdene nu have udviklet sig, væsentligt ved andre Ting end ved Erklæringer over indgivne Ansøgninger og Klager. Jeg troer virkelig, at disse Erklæringer og Ansøgnings Udfald spiller en underordnet Rolle i Befolkningen; og kan Embedsstanden holde den Overbeviisning levende hos Folket, at Erklæringerne ikke blive anderledes, hvad enten man giver Skjænk og Gave eller ikke, saa kan den gjerne tage den Mis kjendelse, som tilfalder den, fordi Erklæringerne ere hemmelige.

Da Ingen videre begjærede Ordet, skred man til Afstemning, der efter Forlangende af Drejer, J. Rasmussen, Nørgaard, Johansen, Hansen, Th. Bruhn, Schou, Jespersen, Tang og J. Christensen foretoges ved Navneopraab, hvorved — som nedensaaende Liste udviser — Sagens Dvergang til anden Behandling vedtoges med 22 St. mod 21.

Ja.

Drejer; Rasmussen, J.; Schroll; Vorgen; Bruhn, Th.; Christensen, B.; Christensen, J.; Driester; Frølund; Hansen; Jespersen; Johanssen; Jørgensen; Krag; Lüders; Maynø; Møssin; Nielsen; Nørgaard; v. Stöcken; Westely; Wulff.

Nei.

Thomsen; Bentner; Bjerring; Brasch; Bruun, M. P.; Clausen; Fauerschou; Flensborg; Groos; Jacobaus; Jessen; Lehmann; Lütichau; Madvig; Petersen; Schou; Simony; Tang; Unsgaard; Andræ; Berthelsen.

Fraværende.

Bloch; Dahlerup; Kirck; Molte; Møller; Nyholm; Rasmussen, R.; Thalbiger.

Formanden: Efter Dagsordenen skulde vi nu gaae over til Første Behandling af Udkast til Lov om Hjulfsalgene's Brede, m. v. paa de Vogne, som besfare Hoved landeveiene eller de mindre Landeveie. Da jeg imidlertid maa antage, at det ikke vil være muligt at faae denne første Behandling tilendbragt i dette Møde,